

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 18. mal. serpana 1884.

List 29.

Premišljevanja in molitve za vse stanovce.

(Dalje.)

c) Upanje poznejšnega spreobrnjenja.

Tretjič hudobni duh grešnika s tem od nemudnega spreobrnjenja odvrtačuje, češ: se bodeš že pozneje spreobrnil in na pot pokore podal. — Tudi to je zgoli sleparija. Kakor da bi hudobni duh kterikrat s spreobrnjenjem zadovoljin bil! On grešnika le zato s takim upanjem slepi, da bi ga toliko bolj gotovo pogubil. — Grešnik! tedaj zato se nočeš zdaj k Bogu verniti, ker misliš to pozneje enkrat storiti? Ali resnica je pa ta: Prihodnje poboljšanje naj rajše ni nobeno poboljšanje; prihodnje poboljšanje ni nikakoršen pomoček zoper greh, ni znamenje resnične, dobre volje, pa tudi ni sredstvo prijaznosti Božje.

Ce je spreobrnjenje enkrat potrebno, zakaj naj bi se koj ne zgodilo? zakaj še le v prihodnjič enkrat? In kdaj se sploh hočeš spreobrniti? Na stare dni ali v nevarni bolezni? — To je pač neumna prederznost in naj nevarniša loterija. Kdo ti je zagotovilo, da bodeš starost doživel, in če jo tudi učkaš, ali te bo mar starost spokorila in prenaradila? Starost malokdaj serce predrugači, ampak ga še bolj terdega naredi, kakor vidimo pri Savlu, Salamonu.

Na stare dni grešnik morebiti ne počenja več tistih grehov, kakor v mladosti; ali je pa zato že poboljšan? Malokdaj. — V starosti ne dela več tistih grehov, pa le ker jih več doprinašati ne more, ali pa ker svet več zanj ne mara. Starost serca ne poboljša, temuč grešniku le moč in priložnost grehu odvzame.

Pa ko bi tudi gotovo vodili, da bomo starost učkali, vender ne smemo poboljšanja in pokorjenja na stare dni odkladati. Tako odlašanje bi bilo veliko razžaljenje Božje! Ali mar Bog ni vreden, da bi mu v mladosti služili? Ali so mar Božje zapovedi le za stare, ne pa tudi za mlade ljudi? Ali sta mar dva Boga, eden za mlade, eden pa za stare ljudi? Spreobrnjenje na stare dni odlašati se pravi: Boga zaničevati, Bogu ostanke ponujati, k Bogu se še le verniti, ko svet več zanj ne mara.

Pa tudi ni res, da bi se človek na stare dni ložej poboljšal, kot v mladih dnéh. Vsi duhovni, ki so z umi-

rajočimi že opraviti imeli, enoglasno terdijo, da je ložej mladega grešnika k spoznanju in poboljšanju pripraviti, kakor pa zastaranega grešnika spreobrniti.

Ravno tako nevarno in prederzno je tudi spreobrnjenje in pokoro na čas bolezni odkladati. Pervič že ni gotovo, če bomo sploh pred smertjo kaj bolni, ker nas zná smert nenadoma pobrati. Koliko jih umerje, ki so od mertvuda zadeti; koliko jih strela, pobije; koliko jih pri pretepih končajo? Ta si najde smert v vodi, uni v ognju; nekteri najdejo pri potresih, drugi zopet na morji svojo smert.

Pa ko bi tudi gotovo vedeli, da bomo pred smertjo še tako ali tako bolni, je vendar silo nevarno pokoro in poboljšanje na čas bolezni odlašati. V bolezni je navadno tudi pokora bolna. V bolezni navadno ni časa ali tudi ni priložnosti za pokoro. Nektere bolezni so tako hitre, da še časa ne pusté, da bi se mogel človek le pripraviti; druge so zopet tako hude, da mu zavednost in pamet uzamejo, da se spovedati več ne more; ali pa če se tudi spové, da je ta spoved pomanjkljiva, kakor so bile vse prejšne in dostikrat z zadnjo spovedjo ni drugzega pomagano, kakor da en Božji rop več saboj v večnost nese. Sploh pa so bolezni take, da človeku ne puste mnogo za dušo skerbeti; navadno v bolezni le človek misli, kako bi se bolezni odkrižal, ne pa, kako bi se bolj prav za večnost pripravil. — Skušnja nas uči, da je marsikter v bolezni tak, kakoršen je bil zdrav. Nekteri v bolezni ravno tako kolne, kakor pred, ali pa še huje; marsikter je že s kletvijo na jeziku v večnost šel. — Nekteri je tudi v bolezni nezmeren in se do škode napije, kakor je bil popred vaju. Kdor v zdravih dneih ni rad molil, navadno tudi v bolezni ne moli. Nekterih grehov v bolezni pač ne dela, ali kdo more reči, da je poboljšan. Morebiti le zato ne dela, ker ne more; Bog vé, kakšne pa so njegove misli in želje? Ce je tedaj ktera sleparija, je gotovo ta: če kdo misli, ki je celo življenje kot grešnik živel, da bo kot svetnik umerl; da bo na zadnje gorečnost v Božji službi dobil, ko je bil popred vedno zanikern; da bo nazadnje prijatelj Božji postal, ko je bil popred vedno njegov sovražnik; da bo v ljubezni Božji umerl, ko je pred le svet in nečimernost ljubil?

Molitev.

O Bog, dodeli mi svojo mogočno milost, da se precej zdaj, brez odloga k tebi obernem, in da svojega

poboljšanja na stare dni ali na čas bolezni ne odlašam. Eno samo dušo imam, če to zgubim, je vse zgubljeno. Le enkrat mi je umreti, če takrat nesrečno umerjem, te škode nikdar več popraviti ne morem. Toraj hočem zdaj začeti za svojo dušo skrbeti, in pravo resnično pokoro delati, zdaj, ko mi solnce Božje guade še sije; zdaj ko je še dan, da me ne prehiti tista strašna večna noč, ko delati ni več moč. Amen.

Svetloba — luč.

(Dalje.)

Dandanes pa se zopet ponavljajo novopoganske ostudnosti in med drugimi tudi že v starem zakonu prepovedano klicanje duhov samó za radovednost in zabavo. Ti duhovi pa niso dobri duhovi, kajti po tem, kar je do sedaj o njih znano, učé šest keršansko-katoliški veri nasprotnih naukov: 1) Da ni hudiča, temuč da oni duhovi, ki se javljajo ali prikazujejo, so duše mertvih; 2) da pekla ni, ne večnih kazni, temuč duše da se spopolnujejo, in se tu pa tam zopet preseljujejo v človeška telesa; 3) da ne bode vstajenja od mertvih; 4) da ni izvirnega greha; 5) da ni razodenja Božjega, in torej 6) da Kristus ni Sin Božji, Odrešenik sveta. (Gaume: Der heil. Geist I B. p. 428). To so že stare ostudne vraže in krive vere, ktere ponavlja lažnjiva nova doba, kakor več družih pošastnost in pregréh. Dobri duhovi takih očitnih krivih vér nikoli ne učé, in da bi jih učili, bi mi jim ne smeli verovati. „Tudi ako bi vam mi ali angelj iz nebés oznanjeval evangelij, drugač nego ste ga sprejeli, preklet bodi.“ (Gal. 1, 9).

„Električna luč, 50 Bunsenovih elementov, presega 40krat Drumondovo (silno živo) luč, in 200 elementov napravi solučno luč ali živahnejšo kot skupno 5.500 sveč. Ravno tako hočejo spiritisti (kterih je že neki 10 milijonov) s svojim velikim številom otemniti zlato solnce edino prave vere. „Lucifer“ (svetlonos) hoče, da zopet pride v kredit, in da ložej vlovi duše, jih tira naprej, kakor lovci v pušavi veliko tico noja (stravs), dokler ta ne vtakne glave v kak germ ali v pesek in ker sam noče več videti svetlobe belega dné, misli, da ga nihče ne vidi več.

Neki framasonski časnik se zove: „La luce“ (luč), pa namesto mile dnevne svetlobe, se sveti v pogubonosni elektriki framasonski; tako ima tudi glavni časnik ameriškanskih spiritistov imé: „Banner of Light“ (bandero luči) ter šteje 30.000 naročnikov. (L. 1880. Literarischer Handweiser str. 200). Tej novi sekti (svojati) pripadajo tudi marsikteri učenjaki med vsemi narodi. Jako vnet spiritist je slovanofil ruski Al. Aksakov, ki je vstanovil „spiritično biblioteko“ v Lipsiji; do sedaj s knjig. Na Angleškem glasoviti „Darvinjanar“ A. R. Wakake; na Nemškem učenjaki: Zöllner, Fechner i. dr.

Pobožna Katarina Emmerich pravi o magnetiziranji, ki posebno zató primerne ženske pripravi v dotiko z duhovi: „Videla sem značaj in duševni vpliv magnetizma v zvezi s kraljestvom teme v treh velikih mračnih krogih.“

(Dalje prih.)

MOŽ BREZ VERE.

(Dalje.)

Kaj je naj višji ali naj nižji deržavni služabnik brez vere, brez strahú božjega?

Hinavski, zabit prekaujeu mož je, kteremu so po volji naj hudobnejša kovarstva, kader mu pomagajo, pod krinko odkritoserčnosti, poštenosti, vdanosti slepiti in zapeljevati k naj krivičnejšim in nasilnim djanjem. —

Lakomen mož je, roparska žival, ki svoj pot grabi, pleni, vživa, naj so še toliko pogoltnile njegove strasti, lakomnost, častižejnost, poltnost, pristranost. — Krivičeu mož je, ki ima za denar lahko na prodaj naj svetejše pravice. Terd in neobčutljiv mož je, ktereга tuja reva toliko gine, kakor kamen; kateri včasi tudi svoje otroke in stariše, prijatelje, sorodnike utegne izdati, zahteva to lastna korist. — Ošaben mož je, ki zmeraj dela za svojo visokost, ki si dovoljuje mnoge hudobnosti, malopridnosti, očitne krivice, da bi se više povzdignil; ki brez pomiselka v prah mendrá največe poštenjake, da bi mogel po njihovih herbtih stopati do zelene visočine. — Mesen mož je, čigar bog je trebuh, in kar je še ostudnejše, kateri svojim zlobnim strastim žrtvuje čednost in nedolžnost. — Z eno besedo: mož brez vere je okrutnež, ki škoduje vladarju in ljudstvu, hladnokervno služi le svoji sebičnosti, svoji hudomušnosti, lastnej samopridnosti. —

3) Kaj bi bilo reči o duhovniku, ako bi se izneveril svojemu poklicu, o nižjem in o višjem, ako bi pozabil na Boga, in na svojo lastno čast, ki bi kraljestvo božje podiral, sad odrešenja zatiral, kakor so delali nekteri starejših in novejših časov od juda Iškarjota, Lutra i. dr.? Je li moči misliti si nevarnejšega moža, kakor bi bil taki?

Vendar, ne govorimo o teh in drugih možéh, ki so na stopnji veljave in časti; ne recimo več, da se pregreški, ki se tičejo le osebe, ne primejo stanov, dostojanstev samih, da dostojanstev in stanov ne izpostavljamo preziranju, zlasti oziroma na duhovstvo ob času, ko se prah in blato kupoma vzdiga zoper solnce, hoteč ga zatemniti, in ko bi se dalo, z mesta ga prekucniti. Poglejmo v družino, gospodarstvo.

4) Gospod, posestnik, družinski oče, hišni gospodar — kaj če je on mož brez vere, mož, ki je zgubil ves strah božji, pozabil na čednosti kerščanske, se jim takorekoč odpovedal? Kaj bo taki brez vere? — Svoje posle, svoje podložne bo imel za ljudi, kakor bi bili drugačne, nižji bitja, in po tem bo tudi ravnal z njimi. Vse njegovo obnašanje bo merzlo ali derzno gospodujoče. Ukazoval bo terdo, pa zmérjal in psoval ukazovaje; zavoljo najnezatnejše malenkosti se bo tako jezil, kakor bi bila najvažnejša stvar; prepiral se bo in kregal, ter nikogar ne bo zavračal in svaril, da bi ga preosorno ne oštel in se mu ne grozil. Kader mu bo zbolel kateri poslov, bo morebiti zanj manj skrbel, kakor za konja ali psa, ki ga ima rad.

Postavimo pa, da je posel v gospodarjevi hiši dobro oskerbljen telesno; ali kaj pomaga to, ako je pa duša njegova pod to streho v naj večji nevarnosti? Je li lahko, Bogu služiti, v čednostih se vaditi, poštenemu ostati v hiši, v kateri gospodar in gospodiuja dajeta slabe zglede, govorita nespodobno, brezbožno? Boš li ohranil, ljubi moj posel, spoštovanje, ki si ga dolžan veri in njenim služabnikom, kader služiš gospodarja, vero in ujene služabnike vedno zasramujočega? Te li ne bo odvrčal od spolnovanja kerščanskih dolžnosti? Ti bo li dopuščal k spovedi, k božji službi? Ako imaš zmeraj moža, ki neče slišati ničesar ne o izpovedi, ne o sv. obhajilu, ne o postu, ne o praznikih, ne o molitvi; se li ni bati, nisi li v bližnji priložnosti, da se navzameš njegovih misli in njegovih načel, da postaneš enak svojemu pregrešnemu gospodarju? — Marsikteri mladič je šel službe iskat v mesto ali na deželi, ter je zašel v tako hišo, dobil službo pri brezverskem gospodarju, kakoršnih je dandanašnji prav veliko. Mladenič ta je bil dober pošten, pobožen, ko je bil še v očetovi hiši; doma je hodil k spovedi in k sv. obhajilu; cerkvenim zapovedim in predstojnikom je bil pokoren, ter cerkev in duhovne spoštoval kakor svojega dušnega očeta, mater; z eno besedo: bil je kristjan, dober pošten kristjan. Ko

je bil pa nekaj let v službi pri brezverskem gospodarju, ni več poprejšnji dobri mladenič. Ošabno govori o veri, zaničljivo o njenih oznanjevalcih; opušča spoved, post; med sv. mašo stoji kakor štor, še pri povzdigovanju ne poklekne, le nakloni se nekoličko; v vsem življenju se je obrnil na hudo, postal ves mlačen, razuzdan, hudo-dovoljen. Koliko spremenjenje! Ne prašaj, od kod? Očitno je. Nesrečnik je pobral za suho zlato, kar je videl in slišal v hiši svojega brezverskega gospodarja. Navzél se je brezverskega duha! Zdaj govori in dela tako nespametno, kakor njegov gospod. Ko bi bil pa prišel h keršanskemu gospodarju, pri katerem bi bil našel strah božji, ki bi bil pazil na svojega posla, ki bi ga bil odvrčal od pohujšljivih družčin; bil bi mladenič ostal na potu poštenja, ter napredoval na potu dušnega zveličanja. (Dalje prih.)

Modroslovje.

I.

V „knjigi modrosti“ (7. pogl.) pripoveduje modri Salomon v krasnih verstah, da je prosil v svoji mladosti Boga darú razumnosti in mu je bila dana, da je klical, in prišel je vanj duh modrosti. „In više sem jo cénil, kakor kraljestva in kraljeve sedeže in bogastvo sem štel ko nič v primeri ž njo. Tudi nobenega dragega kamna nisem primerjal ž njo; zakaj vse zlato je v primeri ž njo slab pesek in srebro zraven nje ima ceno, kakor blato. Ljubši mi je bila, kakor zdravje in lepota in za luč sem si jo zvolil; ker njena svetloba nikdar ne ugasne. Ž njo vred pa mi je došlo vse dobro, slave brez mere po njenih rokah.“ Ne poznam nobenega mesta v taki knjigi, katero bi bolj vneto slavilo modrost, kakor jo slavi sv. Duh v tem poglavju. Sv. pisatelj „knjige modrosti“ pa tudi kaže, da je on imel pravo modrost, kakor morebiti nihče ne izmed otrok človeških. On govori dalje: „Veselim sem se vseh reči, ker ta modrost je pred menoj hodila; pa nisem vedel, da je ona vsega tega mati. Brez zvižgače sem se je naučil in brez nevošljivosti jo delim in nje slave ne prikrivam. Zakaj ona je ljudem nezmeren zaklad; kateri si ga v prid obračajo, so deležni Božje prijaznosti.“ Kedo bi si tedaj ne želel prave modrosti, ako ima tako vrednost za človeka?

Kaj pa je torej modrost? Tudi na to odgovarja modri Salomon: „Bog mi je dal pravo spoznanje vseh reči, kar jih je, da bi razumel naredbo sveta in moči pervin, začetek in konec in sredo časov, kako se solnce obrača in letni časi preminjajo, letni tek in razverstenje zvezd, nagone živali in zlobo zverin, moč vetrov in misli ljudi, različnost zelišč in moči korenin, in karkoli je skritega in nevidnega.“ Spoznanje vseh reči, kar jih je, to je modrost po nauku sv. Duha in ko bi hotel sam bolj umevno povedati, ne bi mogel.

Zdelo se mi je najbolj primerno priporočati predmet, katerega sem se namenil obravnavati v nekaterih sestavkih, z besedami sv. Duha, sv. pisma. H krati pa sem hotel tudi naznaniti častitemu bralcu, da je moj namen, obravnavati to stvarino ravno v tistem Duhu, ki je vir vse modrosti in katerega tedaj z gorečim zdihljem prosimo pravega razsvetljenja, ako hočemo spoznati pravo modrost, kakor kralj Salomon. „Kedor potrebuje modrosti, naj jo prosi od Boga, ki jo' da vsem obilno.“

Toda napis tega sestavka se glasi modroslovje, in kedor vé, kaj je modroslovje že bilo in je dandanes, utegne zmajevati z glavo, da v začetku modroslovske obravnave govorim o modrosti. Gotovo pozna vsakdo

kakega moža, katerega zamore imenovati modrega, in sicer zato, ker pozná njegovo globoko razumnost, pre-mišljenost in vidi, da se tudi dejanja njegova vjemajo z njegovim razumom in spoznanjem. Ako pa zraven takega moža postavimo kakega tako imenovanega modroslovca, ki zna sukati besedo, kakor motovilo in govori čudne reči o pameti, o duši, o naravi itd. tako da se ti nazadnje že v glavi vertí nad vsem tem govorjenjem: vidimo da sta modroslovec in modrijan kaj zelo različna moža. Mogoče, da sta: toda prav za prav ne bi smela biti in modroslovje moralo bi biti v pravem pomenu besede: slovje ali nauk o modrosti. Do modrosti priti ali pripeljati — to je namen modroslovja in modrost je predmet ali tvarina ali stvar, s katero se mora pečati modroslovje. A vem, da je še mnogo nejasnega v mojih besedah.

Že od nekdanj so imenovali ljudje take može, ki so se odlikovali z nenavadno znanostjo, modre ali modrijane. V vsakem jeziku imamo kako besedo, ki zaznamuje to, kar beseda moder. Pri neolikanih narodih seveda ni treba ravno mnogo znati in vedeti, da je kedo moder. Ali kolikor bolj se je razvijal človeški duh, toliko bolj temeljito in obširno spoznavanje so imeli tudi modrijani. Nekdo izmed starih gerških modrijanov, Pitagora po imenu, je pa sprevidel, da je njegovo spoznavanje vendar le majhno in pičlo, akoravno so ga imeli ljudje za zelo modrega. Zato se ni dal imenovati več modrijan, ampak samo prijatelja modrosti. „Ko je namreč Pitagora prišel v mesto Fliunt, tako pripoveduje neki star pisatelj (Cicero, tuscul. dispp. V. 3.), se je pogovarjal prav učeno in obširno z Leontom, vladarjem tistega mesta. Leont se je čudil njegovi bistroumnosti in zgovornosti ter ga prašal, katera umetnost — znanost da mu je najbolj draga. Pitagora pa mu odgovori, da ne zna sicer nobene vednosti, da je pa prijatelj modrosti,“ t. j. da se ne šteje med učene ali modre, ampak da samo ljubi modrost. Modrosti se pravi po gerško zofia, prijateljstvo ali ljubezen do modrosti pa filozofia; zato se je imenoval Pitagora filozofa in od tod dandanes navadno ime: filozof in filozofija. „To ime — filozof — je tako dopadlo poznejšim,“ pravi sv. Avguštin (de Trin. XIV. 1. 2.), da so imenovali vsakterega moža filozofa, ki se je odlikoval v učenosti takih stvari ki spadajo k modrosti.“ Od Sokrata in Platona naprej so se imenovali vsi oni filozofi, ki so se pečali s treznim premišljevanjem in učenjem o človeku, o Bogu in svetu. Skoro vsi jeziki so sprejeli gerško besedo filozofija, mi Slovenci pa bodemo menda raje rabili domačo: modroslovje, ki se vjema z gerško, ker obe nam kažeta, da se vednost ta peča z modrostjo. Gerška seveda še zraven opominja, da je le oni pravi modroslovec, ki modrost ne samo pozna, ampak tudi ljubi, spoštuje, ceni, se zanjo prizadeva, kakor kralj Salomon.

Ali je pa vendar vredno, da o tej znanosti tako natanko govorim in celo besedo preiskujem? Onim, katere so obhajali taki dvomi, naj precej v začetku povem, da je ta vednost jako imenitna in da je zelo tesno zvezana z nauki sv. vere. Zaradi tega je sv. Cerkev to vednost, namreč modroslovje, vedno gojila in največi cerkveni učeniki so bili tudi naj veči kerščanski modroslovci. V novejšem času so pa hoteli to prekrasno vednost izneveriti sv. Cerkvi, tako da ni samo nehala služiti sv. veri, ampak, da je morala sv. vero celo napadati in pobijati. Zato so povzdignili pred štirimi leti sami sv. oče svoj glas in opomnili vse škofo in učene vernike, da je treba krepko poprijeti se te vednosti, da jo mora sv. Cerkev zopet skerbno gojiti, kakor nekdanj. Vse to bodem sicer pozneje natančneje razložil. Za sedaj, sem hotel samo svoje bralce opozoriti in jim pokazati čemu in zakaj da o modroslovju pišem, da ne bodo kar

precej pustili v némar teh sestavkov. Prizadeval se bodem povedati vse po domače, da bode vsakemu razumljivo. Nikakor pa ne mislim v časopisu podajati to vednost kar v celem obsegu, ampak samo toliko, da bomo umeli željo in namen sv. očeta in sv. Cerkve gledé naše vednosti in spoznali njen pomen in njeno korist. Morebiti bi se utegnili dobiti kak neveren Tomaž, ki bode sicer nezaupno ogledoval vse te modroslovne prikazni: a nazadnje se bode le prepričal, da imajo meso pa tudi dušo.

L.

Te li smé kdo priderževati, da bi zdravila in zdravnika ne poiskal?

„Večkrat spovedovati se ne morem, nimam dosti časa,“ tako pravijo nekteri. Pa kaj je resnice v tem? Res je, da nekteri ne morejo k spovedi hoditi, dasiravno želé. Pa, da bi na mesec, saj na kvatre enkrat ne mogel iti, se pač lahko ne zgodi.

Recimo, da je kdo v taki nekeršanski, brezverski hiši, kjer se mu vsak mesec, k spovedi iti ne privoli, ne do pusti; naj v tako hišo v službo več ne gre, naj jo zapusti.

Hči nekega deželnega zdravnika, deklica 18 let stara, je brala dobre knjige, visoko vrednost ss. zakramentov spoznala ter jih začela večkrat prejemati. — To pa za dobro hčerko ni bilo kaj lahkega, v tem kraju ji je bilo celo nemogoče. Morala je toraj, da je zamogla svojo dolžnost spolnovati, v celo uro oddaljen kraj se podati, kteri je bil onkraj Ina (reke na Tirolskem). In ker je hotela tudi doma vse prav in o pravem času opraviti, je šla od doma že ob 1/2 zjutraj na pot ter je prišla o pravem času zopet nazaj in je zveršila svoja domača opravila. To je lep dokaz, da se večji del more vse storiti, če se le hoče.

Nekaj tacega imamo iz življenja francoskega kralja sv. Ljudvika. Kot pravi kristjan je kralj vse keršanske vaje izverševal in skerbel, da so tudi njegovi podložniki to mogli opravljati. Enkrat je bil pri morju. Tu se je pripetilo, da je sam namesto nekega mornarja delal, da je le mornar zamogel k spovedi iti. Pojdi, in stori tudi ti tako! — bi rekel hlapcem, deklam, kakor tudi delavcem. Še marsikje so tovarne za tobak, kjer so pred kratkim oskerbniki pod denarno kaznijo delavce siliti, tudi o nedeljah in praznikih predpoldnem delati! Tu je bila ubogemu delavcu spoved pač nemogoča. Pa v take okolišine naj kristjan raji ne hodi na delo! „Kaj koristi človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi!“ Pridnemu delavcu ali delavki se ni bati, da bi ne mogel, ne mogla tacega dela službe dobiti, kjer zamore svoje keršanske dolžnosti spolnovati.

Če pa kupčevalec pravi: „Nimam nič časa,“ da bi namreč v nedeljo, v praznik k spovedi šel; bi ga jaz prašal: „Ali hočeš kristjan biti, ali ne?“ Če pravi: „Ne“; — no, potem nimamo več z njim govoriti. Če pa pravi: „Da“, — ga moram tudi prašati: „Si li ti gospod čez čas o zapovedanih praznikih in nedeljah?“ Ne, kakor sam svoj gospod nisi, temuč v oblasti si večjemu Gospodu, kar posebno veljá o dnevih, ki so Bogu posvečeni in jih zato „Gospodove dneve“ imenujemo, in o teh dnevih nam je zapovedano: „Ti moraš nedelje in praznike posvečevati, t. j. od dela prenehati in počivati in le svete reči delati. Ako hočeš tedaj to zapoved spolnovati, moraš kakor kristjan, ako hočeš svojo dušo rešiti, pripravljen biti za večkratno sv. spoved. Pač ni misliti, da bi ti tako nič časa ne imel, da bi vsak mesec najmanj enkrat k spovedi ne šel, zlasti o nedeljah in praznikih. Nedelje in zapovedane praznike tedaj je dolžnost posvečevati, kakor je v 3. božji zapovedi zapovedano; k temu gre tudi spoved in sv. Obhajilo

in brez posebnega truda se zamoremo večkrat svojih grehov spovedati o taci dnevih.

„Sej tudi drugi ne hodijo pogosto k spovedi,“ se mnogi izgovarjajo. . . . Tedaj zavoljo tega, ker drugi večkrat k spovedi ne gredo, tudi oni tega nočejo! Je li to keršansko vodilo? Pač gotovo ne; temuč mora se, če se vé, to in to uči sv. vera, tako priporoča sveta Cerkve, ktero sv. Duh vodi, tega se deržati in to spolnovati, če drugi to storé, ali pa ne. Zavoljo tega nam je naš Gospod rekel: „Ozka je pot, ki v nebesa pelje, in malo jih je, ki po nji hodijo.“ Ne smé se tedaj, ako se za pot v nebesa vé, po tem ozirati, kako večna dela, temuč moramo le to gledati, koliko jih gre po ozki stezi v nebesa, koliko jih Jezusove nauke spolnjuje. Ti hodijo pač pogosto k sv. spovedi, po teh se mora tudi pravi kristjan ravnati.

Če bi hodili pogosto k spovedi, bi nas svet zasmehoval, se izgovarjajo. Tudi zavoljo tega nekteri v redu k sv. spovedi ne hodijo. Ali pa prav storé? Gotovo ne! Keršansko vodilo se glasi: „Delaj dobro in ne boj se nikogar!“ Če že človek vé, da je večkratna spoved, kakor keršanski nauk uči, Bogu dopadljiva in onemu kteri ta sv. zakrament prejme, koristna, da je od sv. cerkve priporočena, potem mu ni gledati in poslušati, kaj da ljudje pravijo. Nekdo je tako-le rekel: „Zavoljo ljudi nisem te pobožne navade začel, ravno tako zavoljo ljudi ne bom nehal k spovedi hoditi.“ Ako bi se po teh jezikavcih ravnali, bi ne bilo mogoče keršansko živeti; kajti, ti ljudje, ki zasramujejo večkratno spoved, zasmehujejo nekako tudi božje zapovedi in sv. Cerkev, ob kratkem vero in keršanski nauk. Zato še dandanes veljá in bo veljala beseda: „Ako bi hotel ljudem dopasti, in morem biti Božji služabnik.“ — Prašal bi: Kakšni so pa ti ljudje, da zasmehujejo keršanske navade in opravila? So li pridni, dobri katoličani? Ne; ti so navadno malopridneži, neobtesanci, kajti že izobrazenost zahteva, da se, kar je drugemu sveto in častitljivo, ne zasmehuje, še celo judje in pogani vedó toliko čedne šege. Tedaj ljudje s tem, da spoved zasmehujejo, kažejo, da so neizobraženi in sirovi. Kdo tedaj se bo za to kaj brigal, kar taki ljudje o spovedi mislijo in govorijo.

„Ne vem, zakaj bi se vedno spovedoval,“ pravi zopet drugi. Je li to prav?

Da bi pač človeška revšina ne bila tako velika! Pa ker ni drugač, je vendar mogoče s pomočjo milosti božje, ktero si posebno človek pridobi, ako vredno ss. zakramente večkrat prejema, da se velikih, smertnih grehov ogiba in varuje. Brez greha človeku brez posebne milosti božje ni mogoče živeti. Tedaj pač ni čudno, da so bili veliki svetniki, ki so se vsak dan spovedovali in so vselej kaj pregreška našli nad seboj, ter so se zmeraj imeli česa spovedovati. Če tedaj kdo misli: Ne vem, zakaj bi se vedno spovedoval in pravi, pri meni je vse brez vsega tega v lepem redu, se mu zamore za gotovo reči: „Ljubi prijatelj, ti se motiš in slepiš sam sebe; ti pač malo poznaš Boga in njegove božje zapovedi, po kterih se moraš ravnati, ti spoznaš premalo samega sebe, kajti sicer bi človek take besede od tebe ne slišal, kakoršno si spregovoril. Ker se pa samega sebe goljufuješ in je to zelo nevarno, tedaj ti svetujem, da večkrat božje zapovedi v duhu preišluj in samega sebe opazuj. Z božjo pomočjo boš potem lahko sprevidil, daš maš vedno kaj pregrešnega nad seboj.

Kaj je spreobrnilo zamurskega glavarja?

Bog nam zapoveduje sovražnike ljubiti, jih blagoslavljeti, za nje moliti, jim dobrote skazovati. Spoved

je nevredna, ako sovraštvo v sercu nadaljuješ, gojiš jezo in maševanje, in ako se s takim mišljenjem in djanjem preseliš v večnost, si zgubljen. Veliko kristjanov je v tem oziru hujših memo strupenih zveri. Kača očjalarica (brillenschlange) je tako strupena, da v malo minutah vse usmerti, in tako serdita, da vse pika, kar ji blizo pride; vender se dá ukrotiti indiškimi igravcem in se učí rajati, kakor se ji na pišalko piska. Tako dela togotna žival na povelje in voljo svojega gospodarja; kristjani pa se dostikrat ne menijo za zapoved svojega Boga, ne opusté sovraštva, se ne spravijo med seboj! Kača očjalarica na povelje svojega gospodarja cunjo ugrizne in v njó spusti strup; vender strup se zopet zbira v dotičnem mehurčeku. Tako delajo tudi mnogi kristjani; o spovedi molijo očenaš za sovražnika, morebiti tudi roko podajo; toda precej spet skipí stara jeza, poprešnje sovraštvo. (P. Fr. Ehmig, 2. Band.)

Kako pa je lepo in častitljivo, ako človek z naspornikom blagoserdno dela, imamo prelepih zgledov v keršanskem življenju. Prišel je neki dan zamurski glavar Vane k misijonarju Buše-tu (Bouchet) in je rekel: „Moj oče, že dolgo se pečam z mislijo, da bom postal kristjan; sedaj pa mora biti resnica. Umij me z vodo molitve (s sv. kerstom). Pravil si mi, da Bog ljubi vse ljudi in je svojega Sina poslal na svét, da jih je odrešil; ta njegov Sin je umerl na križu in ni se maševal nad svojimi morivci, temveč odpustil jim je, še tudi molil je za nje, in ti si postavil križ v naši vasi. To vse se mi je prav lepo zdelo, pa v sercu še nisem bil kristjan!“

Potem je povzdignil glas in globoko glužen je nadaljeval: „Se li spominjaš, da sva nekega dne po gozdu skupaj domú hodila? Ti si prav dobro vedil, da neki suženj je bil prešnuo noč očeta (misijonarja Poussot-a), tvojega prijatelja, ranil in ga večkrat na obraz usekal.“ Jest sem bil siluo razdražen zaradi tega ostudnega djanja. Ti pa, moj oče, nisi nič rekel. Le oči si v nebesa povzdigoval. Opazoval sem te, kaj boš počél. Ti si sužnju odpustil, prosil si zanj, da bi ne bil kaznovan. Kmali je prišel tudi ranjeni oče k nama; bil je zdelan, pa ni bil jezen. Molil je in se pogovarjal z nama kakor po navadi; tudi še s človekom, ki ga je hotel umoriti, je lepo govoril. Takrat sem rekel sebi in drugim: „ta oče nas ljubi; on dela, kakor učí, odpustí svojim sovražnikom.“ Od tistega trenutka sem v sercu kristjan in zdaj pa hočem biti sceloma in popolnoma.“

Poglavar je bil potem podučevan in prejel je sv. kerst z vsimi svojci. Toliko premore pohlevnost in ljubezen sovražnikov celo pri nevernikih. „Ta odpušča svojim sovražnikom,“ je rekel poganski glavar sam pri sebi, „njegova beseda je resnična.“ (Gl. Jahrb. d. heil. Kindh. II. Heft 1884.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Premilgsp dr. Jak. Misija, novi knez in škof Ljubljanski, so bili pretekli ponedeljek, 14. t. m., v Ljubljani. Kosili so pri milgsp. proštu Jožefu Zupanu. Popoldne okoli 1/4 se jim je poklonil preč. stolni kápitelj. Prečastitljivi višji pastir, prav dober in ponižen gósp., so gg. kanonike z vso priljudnostjo sprejeli, z vsakim prijazno govorili in priporočili se v molitev in za pridno sodelavnost v škofiji. Ogledali so stoljno cerkev, pa nekoliko mesto, oglasili se v uršulinskem samostanu. Iz Ljubljane so se podali drugi dan na ss. Lušarije na božjo pot; ed tam gori pa nazaj v Gradec.

Bosna. (Zidanje nove cerkve.) Eden dobrotnikov je dobil iz Busovače pisanje naslednjega obsega: Mislím,

da bi grešil proti Vam, kakor najpervemu dobrotniku, ako bi ne poročal, kako se nam godí z zidanjem naše cerkve, ki se je pričelo 13. rožnika 1880, prav v sv. Antona Pad. god, kteremu ima posvečena biti.

To zidanje se je od leta do leta ustavljalo zbog velikega denarnega pomanjkanja; to leto vender smo se nadjali cerkev dozidati in pod krov spraviti; ali tudi to upanje žuga nas ukaniti, ako nam Božja previdnost ne nakloni izdatne pomoči. Zato ravno se k Vam (ome-njenemu dobrotniku) zatékam, velečastni gosp., in Vam zidanje priporočam z uado in prepričanjem, da bode-te pri premožniših v svoji župniji naše cerkveno zidanje priporočali in nas s kako velikodušno podporo obdaro-vali, kakor ste nam podarili barjak (bandero) in para-mentov, ter smo to leto z veliko slovesnostjo obhajali procesijo sv. Rešnjega Telesa.

Ta cerkev bode častitljiva, naj lepši izmed vsih dozdej zidanih v Bosni, kakor sodijo umetniki. (Pričljana je podoba, ki kaže res prav lepo cerkev v gotiško-bizan-škem zlogu. Nasleduje prošnja za darove.) Podpisan je čast.

O. Br. Marijani Miharič,

upravitelj zidanja in župnik v Busovači.

To poročilo s pismom spremlja eden naših rojakov, ki piše med drugim:

Prosim, gosp. fajmošter, naj Vam naznanim, kako je bilo sv. R. Telesa dan, ko so me za par dni preč. g. prijor (trapistovski) poslali v Busovačo. Mislili so gosp. župnik samo okoli cerkve iti s procesijo; jaz sem pa svetoval naj gre po tergu okoli; in šla je. Turkom ni bilo po volji, ali oni nimajo nobene oblasti več.

Kdor vidi pobožnost teh ljudi, mora ga strah božji preleteti. Take vere v Boga, tacega upanja in ljubezni, odkritoserdnosti in spoštovanja do mašnikov, mislim, se ne dobí, kakor je pri tih kristjanih. Tukaj v Fojnici in Travniku so nar bolji kristjani; pod turškim gospo-dstvom so turki tako neusmiljeno z njimi delali, da je groza. Zakramentov niso imeli v cerkvah; bolnike so samo spovedovali in s sv. poslednjim oljem mazilili. Maš-niki niso imeli stanovanja, hodili so od hiše do hiše in so kristjane učili. Po hribih so na pokopališih maševali in kristjane obhajali. Še pred nekolikimi leti so se morali pred turki skrivati po gozdih; kristjani so jih pa iskali in duhovne pomoči od njih pričakovali, in oo. frančiškani so se oblekli kakor drugi kristjani (v svetno obleko) in so z njimi prebivali; zato jim še dandanašnji pravijo ujak (stric) in tičejo se.

Jaz to lahko verjamem, ker sem bral te reči. Še več, vlansko zimo sem jih vidil v naj večem mrazu, v burji, na pol gola pod milim nebom na snegu klečati in pri sv. maši biti, in s kako priserčnostjo in dobrim namenom!

Kristjani sami so mi dopovedovali, kako je bilo pod turkom, a g. fajmošter so rekli, da je bilo res blizo kakor v sužnjosti. Delati so morali in pridelke turkom dajati; in kar so še z njimi delali, je groza, ni govoriti!

Ako jim kdo pripoveduje od Jezusa Kristusa, se prec na njih obrazih vidi ljubezen do njega. Veliko pohujšanje delajo pa avstrijski ljudje, večkrat vojaki. Neki turk je mislil k naši veri pristopiti; toda zavoljo slabega izgleda kristjanov je to opustil... (Sodba, sodba za hudodelne pohujšljivce!)

V tej fari je 400 hiš in 2400 duš. So pa silo ubožni; veliko pomanjkanje terpé pri živežu, v obleki, postelja so jim gola tla, obleka platno in volna — domače delo. Po leti hodijo bosí, po zimi jim služi kozja koža za opanke.

Nova cerkev bo velika in lepa. Tukaj je neki bogoljuben Tirolec, ki goreče skerbí z gosp. fajmoštrom vred, da bo cerkev v redu se dozidala. Neki mojster

je rekel, da bo cerkev stala 42.000 gld., predno bo pokrita in olikana; sami pa so prešteli, da ne čez 15.000, ker vse potrebno, kar je moč, storé župljani, ki pridno pomagajo, vozijo in goreče delajo, kakor mravlje. Vlani niso zidali, letos pa z več krajev pomoči prosijo. Tudi jaz sem v jeseni prosil, da bi to cerkev priporočili v „Zg. Dan.“ in so mi obljubili. (Bilo se je prezerlo, ker je vedno kaj tacega; naj veljá zdaj. Vr.)

Br. Aleksander,
trapist.

Kako je P. Roh prišel k jezuitom.

Slavni P. Roh je s trinajstim letom prišel na gimnazijo k oo. jezuitom v Brieg. Zdravi in prav silno veseli deček je do tistih dob skor neprenehoma preskakal po hribih in dolinah. Redni in natanko zmerjeni šolski red mu je bil toraj zelo pritížen. Opominjan, svarjen, strahovan je bil zato večkrat od višjih. Zato so mu res tudi bili zoperni.

Proti koncu njegove šolske dobe mu pride v roke pisanje, katero je jezuitovski red hudobno sumničilo. Roh bere, in bere pa kolikor bolj bère, toliko bolj sterfí.

Bil je že čez štiri leta v najtesnejši zvezi z jezuiti. Te razmére njemu, precej upornemu učencu, niso bile zmeraj najprijetnije. Svoje učenike in rednike je opazoval z bistrim očesom nasprotja. Ko je bil pa te bukve prebral, je sklical; „To pa ne, to je preveč; od vsih teh naukov nas nobenega niso učili, od vsih teh grehov nobenega niso storili; v vsem ravno nasprotno. Red, katerega napadajo z orožjem tako malopridnega obrekovanja, mora in mora dober biti.“ In kmali potem je prosil za sprejetje v jezuitovski red, kar je tudi dosegel.

Blagor mladenču, kateri zná sam soditi in ne trobi v rog novošegnih judov in hinavskih framasonov!

Marije ne pozabi!

Moj sin, zdaj ko na tuje greš,
Spolnuj nauke zlate;
Saj zadnji so, to lahko veš —
In dobro bode záte.

Naj varuje te večni Bog,
Spremljuje angelj zvesti,
Čez hrib in plan, goré in log,
Na poti, v vsakem mesti.

Na sercu nekaj še imam,
Moj sin, ljudje smo slabi!
Zató v pomoč spomin ti dam:
„Marije ne pozabi!“

Boga si stavi pred očí,
V skušnjavo ne privoli,
Pobijaj greh na vse močí,
Ki dela britke bóli.

Le moder bodi in pošten,
Naj družnja te ne zvabi.
Za cerkev, spoved prav iskren,
Marije ne pozabi!

Ná — sprejmi to svetinico,
Na vratu si jo nosi;
Poljublaj sliko milostno,
Pomoči v stiskah prosí!

Še zlasti v jutro in zvečer
Se gorko priporóči.

Ne zabi to nikolj — nikjer;
Nji v varstvo se izročí!

Ko zvon o zori te budí,
Opoldne, v mraku vabi,
Svetinica naj ti velí:
Marije ne pozabi!

Dobrotna Mati milo bo
Na prošnje tvoje zerla;
Moj sin, če bodeš spolnil to,
Lahkó bom jest umerla!

Obljubi mi le-tó klečé,
Da ljubega otroka
Te blagoslovi še sercé,
Objame hladna roka. —

Sedaj pa idi z Bogom, sin,
In potolažen bodi;
Ohrani zadnji saj spomin;
Povsod le z Bogom hodi.

* * *

In šel je sin v solzäh ihteč,
Nauke v prid te rabil,
Ni matere tu vidil več, —
Marije ni pozabil.

Radoslav.

Razgled po svetu.

Zagreb. V nedeljo, 6. jul., so v cerkvi sv. Katarine slovesno obhajali ss. Cirila in Metoda. Pontifikalno mašo je pél g. dr. Fr. Rački, kanonik Adolf Veber pa je v prelepi pridigi vernikom pojasnoval zasluge preč. slov. apostelinov za edinost sv. Cerkve, za cirilico in prevod sv. pisma v staroslovenščino. Omenjal je, kako sta aposteljna vselej nabajala brambo pri rimskem Stolu proti nasprotnikom, in kako je Rim še vselej naklonjen Slovanom, so pokazali Leon XIII ob času velikega slovanskega romanja. Sklenil je govor z ginljivo molitvijo do ss. Cirila in Metoda, naj pri Bogu sprosita milost, da se med slovenske rodove že skoraj poverne edinost v sv. veri. Cerkev je bila napolnjena pobožnih vernikov, in bilo je zastopano mestno načelstvo, pričujoč je bil vseučilišni rektor dr. Lorković in več narodovnih zastopnikov, med poslednjimi protopresbiter g. Stojšič.

Dekan za prihodnje šolsko leto na bogoslovnem oddelku je izvoljen kanonik in prof. dr. Fr. Iveković. — V 7. in 8. razred liceje in v bogoslovje se bodo mladenči sprejemali 2. avg. (Katol. List.)

Kolere se svet toliko bolj bojí, kolikor bolj ima hudo vést. Po Francoskem in Laškem gospoduje tolik strah, kakor da bi že povsod kolera gospodovala, — občenje, promet — vse zastaja. Po Rimu je prazno in pusto, kakor po pušavi; mladolaških poslancev v Rimu se je polastil tolik bav-bav, da so jo ti „hrabri“ preganjavci vére in plenivci Propagande kar na vse vetrove popihali, ter jih še toliko ni ostalo, da bi mogli v sejah sklepati.

Že une dni so pisali, da v bolnišnicah v Tulonu in Marsiliji jih leží po 200 za kolero bolnih in da po 60 jih je umerlo v 24 urah; kužnost se množi in širi.

Naj boljši pomoček zoper kolero je spoved, in naj boljši zdravilo dobra vest.

Iz Tulona poročajo, da kolera posebno grabi mlade ljudi in močne može. V Tulonu in Marsiliji jih zdaj že prav po veliko na dan umerje; v poslednjem mestu n. pr. jih je umerlo 74 v 24 urah; mestni župan je prepovedal naznanovati imena za kolero umerlih.

Kolera tudi hudobnim prostomišljakom večkrat pomet mračno zbistri. V Marsiliji je srenjski odbor usmiljene sestre prosil, da naj bolnišnico prevzamejo. Izgovor je naznanil eden judovskih listov, rekši, da svetni strežniki preveč žganje pijejo ko pomoček zoper kolero, ter niso več za rabo. Redovnice so postavile tri pogoje: 1) Da mora pred njih prihodom duhoven bolnišnico blagosloviti; 2) v vsaki bolniški sobani mora biti podoba Zveličarjeva; 3) mora lasten spovednik za umirajoče imeti stanovanje v bolnišnici. Vse se jim je privolilo in prevzele so postrežbo.

Rim. Sv. Oče, kakor naznanjajo iz Rima, bodo razglasili oporeko zoper vse, kar je francoska vlada v svojem kulturnem (prav rečeno, protikulturnem) boju počela zoper pravice katoliške Cerkve.

Pervega tega mesca so se v prestolni dvorani v Vatikanu k sv. Očetu zbrali očetje ss. obredov. Imele so se brati pisma o junaških čednostih častitljive Marije Kristine, nepolitanske kraljice. Bilo je pod vodstvom kardinala Bartolini-a zbranih 14 škerlatnikov in versta družih svetnikov in vradnikov te kongregacije. Vsi so oddali glasove, potem so sv. Oče imeli govor o dotični tvarini. Nasledek ostane prikrit, dokler sv. Oče ne dajo ukaza za vravno dotičnega določila.

Prusko. Nemški cesar, kakor se je že večkrat slišalo, akoravno je luteran, vero močno spoštuje. V nekem nagovoru do virtemberških seminarišnikov, ki so se mu v Ems-u prišli poklonit, je cesar mladenčemu rekel te-le besede: „Le pridno študirajte! Na veri je vse ležeče, le-tá je podlaga vsega.“ — Lepa beseda iz cesarskih ust: „Na veri je vse ležeče.“ To besedo naj bi si zlasti učeniški mladine k sercu vzeli! V nekem mestu je mladina nižjih in višjih šol v dolgih verstah ravno šla v cerkev k sv. maši ob koncu šolskega leta. Ozmimo se na obojno mladino, spremljano od svojih učencov. Opazujemo nižji in višji šole. Začetni šolci, pod vodbo umnih gg. učiteljev, so berzo vsi v svojih verstah poklekli in gg. učitelji so klečali zraven učencev, ko je duhoven s presv. R. Telesom skozi verste šel. Častitljiv pogled!... Kako pa viši-šolci in njih gg. učitelji?... Nobeden učenec ni pokleknul, in dva gg. učenika sta ob strani stala, ko je sprevod s presv. R. Telesom memo in skozi šel. Naj bi bil le eden znamenje dal, sam pokleknul, bili bi tudi učenci. „Regis ad exemplum...“

Nizozemsko. (Nov klopčič za Evropo.) Knez Aleksander Oranjski, naslednik nizozemskega prestola, je 20. u. m. umerl v Hagu. Naslednjica na Nizozemskem ima biti 4letna hči kneginja Vilhelmina, v Luksenburgu pa odvrženi vojvod Adolf Nasovski. Pariški časniki hočejo slutiti, da nasledstveno prašanje nizozemsko utegne v Evropi naznaniti kak potres, ako Nemčija porabi te zadrege ter si iše prisvojiti Nizozemsko ali saj Luksenburg.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v brat. molitev. — Oseba, da bi po Marijini prošnji zdravje zadobila. — Spreobrnjenje grozne zgubljene žene na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa. — Nekdo za pomoč v dušnih potrebah na priprošnje N. lj. G. presv.

Serca in sv. Jožefa — Bolna žena v neki posebni potrebi. — Neka bolna. — Neki dober namen. — Mladeneč za milost poklica. — Dva posebno nerodna človeka za spreobrnjenje. — Vsi novoposvečenci, zlasti na Slovenskem, za obilne darove sv. Duha.

Zahvala.

Bil sem v velikih stiskah, tako da nisem upal od ljudi nikake pomoči več. Mnogokrat pa sem bral, koliko jih je že od Marije pomoč prejelo. Toraj se tudi jaz zatečem k Mariji in sv. Antonu z devetdnevnic in sem sklenil, ako bodem uslišan, zahvalo v Danici naznaniti. In res, o čudo! bil sem nevarnosti otét. Hvala, čast in slava Tolažnici žalostnih in sv. Antonu. F.

S serčnim veseljem se Mariji in sv. Jožefu zahvaljujemo za veliko pomoč. — Zrelostno preskušnja, za katero smo se pripravljale, izročile smo v mogočno varstvo N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa. In tisočera hvala njima! Izpit je srečno doveršen.

Jos. Praprotnik. T. Rihar. A. Žagar.

V hudih stiskah in zopernostih sem bila že več časa; devetdnevnic sem opravljala k Jezusovemu premilemu Sercu in Marijenemu, in sv. Antonu Padov.: uslišana sem bila, zatorej svojo dolžnost želim spolniti, ko sem obljubila uslišanje naznaniti po Danici. Vedno prečešeno bodi najsvetejši Serce Jezusovo, zahvala Sercu Marijenu in sv. Ant. Padv. *Marija Č.*

V Kranji.

Močno bolno dekle, ki že nekaj lét ni moglo iz hiše, okrevalo je po vžitju nekoliko kapljic Lurdske čudovite vode in po serčno in zaupljivo opravljeni devetdnevni pobožnosti, tako, da hodi zdaj vesolja polno k službi božji, ko pred upanja ni imelo več nobenega. Zahvaljuje se tedaj tú očitno Lurdski Mariji Devici za uslišano mlo prošnjo in to po podpisanem.

Karol Čigon, kaplan.

Černice, 13. nov.

Koledar za prihodnji teden:

21. mal. serpana. S. Marija Magdalena. — 23. S. Apolinar. — 24. — S. Kristina. — 25. S. Jakop. — 26. S. Ana. — 27. Osma nedelja po Bink. S. Pantaleon.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Presvitli gosp. teržaški škof Janez Glavina so preteklo sredo, 16. t. m. dospeli iz Tersta. Ob enajstih dopoldne so jih ljubljanski gg. kanoniki z milgsp. proštom na čelu pričakali in pozdravili na kolodvoru. Stanujejo v semenišu in v četrtek ob 7 zjutraj so podelili gg. dotičnim bogoslovcem subdijakonatu, v petek dijakonatu in v soboto prezbiteratu. V nedeljo, kakor je že znano, bodo v stolni cerkvi birnovali.

K novim mašom. Ko je „Zg. Dan.“ poročala o letošnjih novih mašah, še takrat ni bilo vse natanko določeno, nekaj se je pa še potem vsled odložitve ordinacij spremenilo. Naj podamo torej naslednje dopolnilo in popravek:

Gosp. Janez Dobnikar bode imel novo mašo pri sv. Katarini 27. jul.; gosp. Albin Illovsky v Ljubljani v cerkvi Serca Jezusovega. 23. jul.; gosp. France Kušar v Ljubljani. 21. jul.; gosp. Matija Mrak v Ljubljani v nunski cerkvi. 27. jul., zjutraj o 1/26; gosp. Josip Novak. 3. avg. v Št. Gothardu; gosp. Feliks Zavodnik 3. avg. v Žužemberku.

Vse šole so se pretekli terek, 16. t. m., doveršile z zahvalno sv. mašo v raznih cerkvah in po razdeljenih spričevalih. Iz serca hvaležni smo dobrotljivemu Bogu, da mladenči iz tako imenovane dijaške kuhinje so s prav neznatno izjemo dobro in prav dobro zveršili; na gimnaziji je 5 odličnih (ki so po dobrotljivih rokah dobili vsak svoj terdnjak, dva še po več: to je bilo veselje!) v malih šolah celo kacij 12, če ne še več (ki tudi niso ostali brez male premije). Bolj natanki preglei potem, ko zvemo še zadnje stroške, da se pokaže, če bode zapel tisti instrument, ki se zove:

Po Turčiji „darabuka“,
 Ki jo slišati je muka,
 Po madjarskem „tob“,
 Ki pretrese drob;
 Talijanska pa „tambura“
 Kaže, da je zadnja ura;
 In še ruski „baraban“,
 Po Slovenskem odveč znan!

Slednjič priserčna hvala blagoslovnim vsim dobrotnikom šolskih mladenčev, in med temi ljudski kuhinji, ki je skoz leto trem takim, ki dobivajo živeža po 6 kr. na dan, dajala zastoj, darovala tedaj čez 50 gld. vse šolsko leto, — poslednjo nedeljo, v spomin cesarjeve obletne pričujočnosti, pa je med drugimi tudi šolske mladenče pogostovala zastoj.

Poklic. Bog je vsacega človeka v kak stan poklical. V tem stanu se zamore zveličati; težko pa bo zveličanje dosegel, ali celo ne, ako ne izvoli stanū, kterega mu je Bog odločil, ali tudi — ako gre n. pr. v zakonski stan in ne izvoli osebe, ktera mu je po božji previdnosti odločena.

Zato je mlademu človeku perva potreba: moliti in Boga za razsvitljenje prositi, da bi si izvolil tisti stan, kterega mu je Bog odmenil. Koliko mladih ljudi je ravno zdaj na razpotji, kam da bi se obrnili? Naj pomislijo, kako silno veliko je ljudi, ki so v svojem stanu popolnoma nesrečni, zato čisto nezadovoljni. Naj si toraj nihče ne voli stanū brez premislika, brez pripravljanja, le po mesenosti in strasti!

Dobro je v ta namen opravljati n. pr. kako 9dnevno presv. Družini na čast, priporočevati se svojemu patronu, patroni itd. Bog obvari mlade lahkomišljenosti in strasti! To se hudo mašuje.

Briksenski novi knez in škof milgsp. dr. Šimen Aichner je rojen v Ferenten-u 19. okt. 1816; posvečen mašnik l. 1840; l. 1883 postal škof Sebastenski. Novozvoljeni je po Tirolskem znan in sloveč kakor dušni pastir, profesor, bogoslovski vodnik, pisatelj in generalvikar in toraj mož znatnih zaslug.

V **Sohnogradu** je bil 19. rožn. v kolegiju sv. Tomaža Akv. z doktorstvom odlikovan g. Nik. Naschberger. Ta je prvi doktor filozofije izmed avstrijskih duhovnov na tem kolegiju, ki je vstanovljen l. 1882.

V **St. Hipolitu** je bilo 13. julija posvečenih 16 mladmomašnikov, vmes 3 redovniki.

Na **Dunaju** bode 20. jul. 18 bogoslovcev prejelo mašniško posvečenje.

Nadškof Levovski je postal milgsp. Albin Dunaevski, škof v Krakovem.

V **Lavantinski škofiji** je prečast. g. Juri Matjašič postal infuliran stoljni prošt. — Sedemnajstega rožnika so l. 1859 posvečeni mašniki iz kerške in lavant. škofije pri Mariji D. v Pušavi obhajali 25letnico. Slovesnost je bila pri čast. g. župniku J. Sorglehnerji. Živih je še 17 gospodov, ki so bili vsi pričujoči; 4 pa so umerli. R. I. P.

V **Litomerici**. Msgr. Karol Jänig, rektor dell' Anima v Rimu, je postal konzist. svetnik.

V **Mariboru** bode posvečevanje novih mašnikov 16., 18. in 20. julija. Iz 4. leta so naslednji čč. gg.: Andr. Fišer, Jož. Kostanjevec, Jož. Krajnc, Jern. Štabuc, Matija Stoklas, Mart. Stolec; iz 3. l. pa č. g. Fr. Kapler. —

Č. g. J. Marzidošek gre za kapl. k sv. Jakopu v Slov. gorice.

V **Poličanah** bodo premilgsp. knez in škof blagoslovili 10. avg. zvonove. Tehtali bodo vsi čez 63 centov in peli v C-mol-akordu. (Slov. Gosp.)

Na **Dunaju** v stolnici sv. Štefana so obhajali nedavno tridnevno Jezusovega presv. Serca. Ljudstvo se je posebno obilno vdeleževalo.

V **Bosni in Ercegovini** se je 1. jul. pričelo nadškofovo obiskovanje po dekanijah Šutjeska, Žepiče in nekoliko po Tuzli in Kreševem, in bo terpelo 4 tedne, Nadškofa spremlja tajnik g. Pušek. Umerl je v Tolišić P. Petrović, rojen l. 1814. R. I. P.

Duhovske spremembe.

V **Lavantinski škofiji**. Č. g. Vinc. Bauman je postal provizor pri Mariji D. v Pušavi.

V **Terzaško-koparski škofiji**. Preč. g. Jak. Bonifacio, duhovni pomočnik pri starem sv. Antonu, je imenovan za kanonika **Koparskega kapiteljna**.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Preč. g. kat. Jan. Gnezda 2 gld. — Č. g. J. A. 1 gld. s pristavkom: da bo financminister ložej svoj deficit pokrili. — Čast. g. J. Borštinar 3 gld. — Preč. g. V. 1 gld. — Čast. g. župnik Fr. Dolinar 2 gld. (kot povišanje k darilu dveh najboljših). — Čast. g. K. Klun 1 terdnjak za V. najboljših iz dijaške kuhinje. — Čast. g. župnik G. Jakelj 3 gld. — Blaga družba pri zajuterku na Rožniku 4 gld. 1 gld. — Iz Sorice po čast. g. župniku 1 gld.

Za sv. Očeta: Blagovica po čast. g. župniku Bl. Petriču 14 gld. — Neimenovan dobotnik iz Ljubljane 1 ces. cekin. — Iz Stranj 6 gld. — Z Gorij po preč. gosp. zlatomašniku Kar. Tedeschi-u 10 gld. — Iz Štange po čast. g. župniku M. Sajetu 3 gld. 50 kr. — Z Dovjega 5 gld. nabirk o sv. Petru po čast. g. župniku. — Čast. g. Davorin Molek 1 gld. — Iz Sorice po čast. g. župn. dar 13 gld.

Za sveto Detinstvo: Iz Breznice K. Mulej 1 gld. 47 kr.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Nove Oslice 11 gld. — Iz Motnika 12 gld. 20 kr. — Iz Javorja pri Litiji 7 gld. — Iz Brusnice 12 gld. 43 gld. — Iz Novega mesta po mil. g. proštu 27 gld. 16 kr. — Iz Šmartnega pod Šmarino goro 6 gld. — Po čč. gg. Uršulinarčah 8 gld. 98 kr. — G. K. Lahajnar 1 gld. 3 kr. — Iz Stranj 6 gld. — Iz Osilnice 10 gld. 70 kr. — Z Gorij po preč. g. župniku Kar. Tedeschi-u 5 gld.

Za zvonove v novi stoljni cerkvi Sarajevski v Bosni: Neimenovan dobotnik iz Ljubljane 1. vel. terdnjak. — Iz Sorice 1 gld.

Za bratoršino Naše ljube Gospé presv. Serca: J. Kavčič 1 gld.

Za kak dober namen: Neimenovan 1 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci.

J. G—e v B. Bistr.: Sporočili smo odpravništvo; naročnina je bila oddana.